

**Nestoris Nouariensis vocabula suis locis: &
s[e]c[un]d[u]m Alphabeti ordinem collocata ...**

Nestor, Dionysius

[Straßburg], 1507

VD16 VD16 ZV 4606

A ante C

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98842](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98842)

Abortior. Vnde hic Abortus huius abortus: & hoc abortiu in vno scato. Festus. Abortiu mulieris dicitur: quod non sit tempestiue ortu. Abortus idem sit quod & aborlus: nisi quod (ut tradit Nonus) aborlus est in primis mensibus. Abortus autem prope tempus est pariendi.

Abortio. Require in dictione Abortior.

Aborior. Ibidem

Abortus. Ibidem.

Aborlus. Ibidem.

Abortum. Ibidem.

Abrotoniu: & haec abrotonia declinari potest: propriu fuit mulieris nomen. & cum exili scribitur Abrotonus etiam ex exili scilicet gen. & abrotonu neu. declinat. Lucr. lib. iij. Abrotonique graues & tristis centaurea. Serenus. Pulleiu abrotonu nitida cum malice coctum: genus est herbe.

Abrotonia. Require in dictione Abrotonium:

Abrotonus. Ibidem. Abrotonum. Ibidem.

Abcondo. is. facit in pro abcondi & abcondidi:

in supino abconfu & abconditu: teste Prisci.

Abstineo regit accm vel abltm a vel ab mediare

& nonnunquam gram: ut est apud Horati. in. iij. car.

Mox ubi luxit satis: abstineret dixit irarum.

Abundo ex ab & vndo coponi manifestu est. et

iungit ablatiuo: & nonnunquam gram. Nicolaus in

Homero. lib. iliados. iij. Ingenio valet acris: &

fraudis abundat. Lucilius saty. vi. Quarum &

abundemus rerum: & quarum indigemus.

A ante C

Acanthus cum cexili & th aspirato scribitur. Quidam

fuit puer: conuersus (ut dicunt) in flore sui no-

minis. De quo flore intellexit Virg. aenei. i. cum

ait: Et circumtextu croceo velamē acantho. Ser.

yo dixit esse nomen herbarum quae in assyria nascit

Plinius. Acanthos est topiaria & urbana her-

ba: elato longoque folio: crepidines marginum

assurgentiisque palmarum teros vestiens. Duo autem

sunt eius genera: quorum alterum quidam Melam-

phylum: alij Pederonum vocant. Verum idem Ser. in

pollione: Acanthum dixit esse arborem in aegypto

semper frondentem: de qua Vir. ipse meminit geor-

gi. ij. Et baccas semper frondētis acanthi. Est etiam

Acanthus eadem scriptura: non autem cum th aspirato

& textili: hac videlicet scriptura Achanus (ut scri-

bi praecipit Gasparinus) oppidum in Macedonia

ut Prole. ostendit. Acanthon eadem scriptura: urbs

est Lybiae post Memphin: Testibus Strabone

& Ptolemaeo. Acanthus eadem scriptura: & cum i la-

tino: auis est quae & carduelis dicitur. Vocata est

autem acanthus: eo quod inter dumos vel spinas pas-

fertur. Quod confirmare videtur Virg. geor. iij.

dicēs. Littoraque alcyonē resonant: at acanthida

dum: ubi Ser. legi praecipit acanthida ab acan-

tha spina. Sed aralanunda: ab ea quae est in recto

aralanis legendum tradidit Probus super praefatu

Virgilij locum: latinumque dicit esse vocabulum. Sed

falleris Valeri Probe: aut cum omni Aralanis graecum est vocabulum: aut si latinum est (ut asseris) accm graecum aralanunda formare non potest. Placet ergo: ut acanthida legatur: non aralanunda: quod nusquam reperitur. Vnde etiam Calphurn. eglog. vi. ait: Hastule credibile est ut vincat acanthida cornix

Acaliculis. Require in dictione Abextus.

Acathon. Reg. i. dic. Acathus. Acathis. Ibidem

Accerso. sis. tertiae coniuga. & Accersio. sis. quae

declinari potest. Luca. lib. viij. Nil opus est votis:

iam factum accersite ferro. Silius lib. iij. Et fidos cer-

tant obices accersere silua. & in apostolicis acti-

bus legitur. ca. x. Mitte Iopen: & accersi Simonem.

Et tam accerso quam accersio facit in pro accersui: in

sup. accersui. Ho. ser. xij. Quod reditur non accer-

sit: & heres. est autem accersere aduocare adducere

Accersio. Require in dictione Accerso.

Accipiter facit in pro accipitris vel accipitrus: teste

Acer. Requi. in dic. Acus. (Prisci. auis est nota.

Acerbitudo & acerbitas in vno significato acci-

pi possunt: teste Gellio lib. xij. notum atticarum.

Acerbitas. Require in dictione Acerbitudo.

Acernus. a. um. Require in dictione Acus.

Achaia cum th aspirato scribitur: & est tetrasyllaba

dictio. Nam apud graecos iota semper est vocalis:

ut est apud Virg. in initio. aenei. Arma virumque

cano Troiae. Teste etiam Ser. tertius pes dactylus

est. Proper. Et quot Troia tulit vetus: & quot

Achaia format. Oui. her. Ah quotiens dies quam

paup achaea nostra est. Apud latinos tamen quique

per synheredim iota sit consona: ut est illud Oui.

Hero. Vix Priamus tanti: totaque Troia fuit. &

Virg. Vt bello egregias idem disceat vrbes.

Troiaque Oechaliaque. Achaia regio est Graeciae:

quam (teste Hiero. li. hist. i.) Peloponnesus postea

Danaa: a quam Danij appellati sunt: Deinde achaea

dicta fuit: quae & regialis (ut hoc videbimus li-

bro) & Achais vocatur. Ouid. meta. v. Pars ego

nympharum quae sunt in achaida dixit. Potest etiam

declinari haec achaida ab acco graeco formata

sicut persis & persida: Thebais thebaida: Pto-

lomaia ptolemaida: de quibus suis locis videbimus

Ab achaea achaiici: & achui dicti sunt. Oui. me-

ta. xij. Nec phryges exiguo quod achaea dextera

posuit sanguine senserunt. Virg. aenei. i. Antenor

potuit medijs elapsus achuius. Ho. in epi. Quis

quod delirant reges plebsque achui. hi & achei vo-

cati sunt. Luca. li. viij. Ibi sanguis fluxit achaeus. Iu.

Non possunt ferre grites Graecae urbes: quis quora

portio facit Achaeas. Sunt etiam achaei alij quod po-

puli Sarmatiae: ut scribit Ptole. i. cosmographia

Achais. Re. i. di. Achaea. Achaiici. i. di. Achaea

Achaida. Ibidem. Achaei. Ibidem.

Achui. Ibidem. Achates. Reg. in dicti. Agricola

Achilles cum th aspirato: & i latino: & dupli-

cato. i. scribitur: & facit in geniuo Achillia

vel achilli tertiae & secundae declinationis. Vir. li. aenei. i. Troas reliqas Danaū: atq; immitis achilli. In vñ autē facit achilles vel achille: teste Prisci. hic & achilleus: qñq; dictus ē. Vnde Lucan. lib. x. Terribilē visu transēgit Achillea ferro. Accusatiuus græcus est Achilus cū ch aspirato & i latino: & vnico l scribit. componitq; ex α & χ ε ι λ ο σ labrum. Et is dicitur qui sine labris degit.

Achilleus. Require in dictione Achilles.

Acidalia cū exili & i latio scribit: et ven⁹ vocat **Acidalius** eadē scriptura fōs est in Orchomeno Boetiae ciuitate: Veneri ipsi sacer.

Acieris. Require in dictione Acus.

Acis cū exili scribit: & i latio. & facit i grō acis vel acidis. Filius fuit Fauni: cui⁹ meminit Oui. metamor. xij. Acin amas: præsersq; meis amplexibus acin. Hic (teste Ouidio lib. præsato) in fontē sui nois cōuersus est: quē herbosū idē Oui. ostēdit: cū ait lib. iij. Fastog: Et ripas hær biferaci tuas. Est autē hic fluuius in Sicilia. **Acidia** eadē scriptura græcū vocabulū ē: & apud nos tædium: molestias: curas indicat.

Acidia. Requi. in dic. **Acis** **Acicula.** Re. i di. **Ac⁹** **Acolythus** cū exili: & y græco: & th aspirato scribit: nō autē cū ch aspirato: & t exili. Hac videlicet scriptura acholythus: vt scribendū p̄cipit Casparinus. Et ab α κ ο λ ο υ θ ω qd est se quor: deducit: quasi obsequens vel ministrans acolythus dicitur.

Acragas cū exili scribit. Mons ē teste Ser. sup. lib. iij. aenei. in Sicilia muro cinctus: cui⁹ meminit Virgi. lib. præsato dicens: Ardu⁹ inde acragas ostentat maxime longe. Hoc oppidū (teste Plinio lib. iij. natu. histo.) nostri deinde agrigē iū vocauerunt: sicut quidē: vt scribit Pomponius Mela: inter pachinū & Mylibeum.

Acrā. Require in dicti. **Acus.** **Acre.** Ibidem.

Acredula. Ibidem. **Acrus.** Ibidem.

Acritas. Ibidem. **Acritudo.** Ibidem.

Acreus. Requi. in dicti. **Acri⁹.** **Acræon.** Ibidem.

Acrius cū exilibus scribit. Mons est: a quo fit

Acrius adiectiuū: & **Acriacus.** Virgi. iij. aenei.

Acriaq; Iliacis celebramus littora palmis. Idē

aenei. viij. **Acrius** hęc cernens arcū intendebat

apollo. Sappho ad phaonē: Cur non acriacas

miserā me mittis ad oras. **Acrium** eadē scriptu

ra oppidū est: teste Ptole. in sinu ambracæ: &

eiusdē nois promontoriū Cygni insulæ: vt idē

Ptole. ostēdit. **Acræus** cū exilibus: & æ diph

thongo in media syllaba scribit: & dici pōt lit

toralis. Nā α κ ο τ υ græce latine lit⁹ dicit. Oui

dus. li. i. meta. Separat Aonios acræis Phocis

ab aruis: hoc est arheniensibus. **Acræon** eadē

scriptura: aristæi filius fuit: a Diana in ceruum

cōuersus: & a suis canibus dilacerat⁹: teste Oui.

ij. metamor. Et pducit in recto mediā syllabā & penultimā in obliquis corripit. Oui. lib. p̄fato: Acræon ego sum: dñm cognoscite vestrū. Idem in eodē. Ignari instigant: oculisq; acræona quærent.

Acriacus. Require in dicti. **Acrius:**

Acrium. Ibidem. **Aculeus.** Requi. in dic. **Ac⁹**

Acus quarti ordinis mal. & fœ. ge. est. teste Prisc.

Græcū est: qd apd illos facit grō α κ ο υ ν ρ ο σ.

Nec ab acio acuis descendit: vt cū Catholico

Vgutio somniauit. & format p diminutionē

Aculeus: teste Probo. Ea etiā pars militū quæ

ad hostē vulnerādū acumine telorū vit: acus

appellat. **Acicula** teste Ser. ea acus est qua ca

pilli discriminant: quæ & acus vocat. **Marriat.**

Figat ac⁹ tortas sustineatq; comas. Secūdi autē

ordinis acus genus est piscis: mal. tm ge. qui cō

fractō ventre ex multitudine parere dicit. De h

Marti. cū ait: Et sati⁹ tenues ducere credis acos.

At vero **Acus** hui⁹ aceris tertij ordinis neu. ge.

est. Varro reg. rusticarū lib. iij. acus substernē

dū gallinis parturientibus: purgamentū triticū

vocat. **Acer** arbor fœ. ge. facit in grō aceri: teste

Seruio. qd tamē Priscia. improbat: dicens debe

re declinari acer grō aceris. & recte qdē: cū nul

la reperiatur dictio fœ. gen. in er: quæ secundæ

possit esse decli. **Acer** format p materiato acer

nus. **Proper.** Stypes acernus eram properantē

falce dolatus. **Hora.** acernā gausapa purpureo

menfā præterit. Hęc acieris securis erat æreat

qua in sacrificijs sacerdotes utebant: vt scribit

Festus. **Acer.** cra. crū (testib: Capro & Probo)

declinari potest: & acer acris acre: & hic & hęc

acris & hoc acre: teste Priscia. **Ennius** lib. xij. sō

nus repēte In campo passim mollissimus pecu

lit acris. **Dedmat** nōnūq; hic & hęc acer: teste

eodē Priscia. Vnde idem **Ennius.** Aestatē post

autumnus: post acer hyems sit. Est autē acris

velox & celer. **Virgi.** geor. iij. calidūq; animis

& cursibus acré. **Acre** austerū acerbū asperū.

Varro i parmeno. Dimittis acri pectore curas

Acreus seu ærū. **Tulli⁹** offi. lib. i. Suū igit qsq;

noscat igeniū: acréq; se & bonorū & malorū: sū

orū iudicē pbeat. **Acre:** forte. **Virgi.** aenei. viij.

Aut acré dubitās plia poscere turnū. **Acer:** ve

hemēs: sæuū. **Tulli⁹** in hortētio: Aut Philippo

brevius: aut Theopompo acrius. **Vir.** **Acrēq;**

molossū Pasce fero pingui. Idē. v. aenei. **Acrior**

ad pugnā redit: ac vim suscitāt ira. **Acre** prou

dū diligēs. Idē geor. ij. Iam tū acer curas veni

entē extendit in annū Rusticus. Ab eo quod est

acer: acritas descendit. & acritudo: quæ idē sūt

teste Gellio. xij. notūū atticarū. **Acredula** gñs

est auis: quæ als Luscinia vocat: De qua Cice.

in pnosticis: Et matutinos exercet acredula cā

tus. Hęc & **Aedon** vocatur trissyllaba quidē

A iij

dictio. Calphurni⁹ egloga. vi. Vocalē superet
si turpis ædona bubo. Aedon itē insula est in
ægyptio pelago: teste Ptolæmeo.

A ante D

Adeps & adipes in recto declinari pōt: teste Pri
sci. Varro rerū rusticarū li. v. adipes pro adeps
dixit. & tam fœ. q̄ ma. ge. est: testibus Capro &
probo. Marfus adipis pōdo viginti vetustæ.

Adipes. Require in dictione Adeps.

Adeptus. vt supra in dictione Apiscor.

Adipiscor. Ibidem.

Adyticulum. vt infra in dictione Adytum.

Adytum neutri generis cū. y. græco scribit. Cō
poniturq; ex αὐτῶν ingrediōr: teste Seruio:
nō autē ex hac & eo is it: vt somniauit Vgutio.
& format p̄ diminutionē adyticulū. Vnde Fe
stus ait. Adyticulū parū adytū. Locus est tē
pli secretior: ad quē non nisi sacerdoti dabatur
accessus. Virgi. Iſq; adytis hæc tristia dicta re
portat. Luca. in. v. Impulit illa pauēs adyti pe
netrale remoti. Aditus ab adeundo maf. ge. &
quarti ordinis: cū. i. latino scribit. Virgi. ænei.
ix. Lustrat æquo muros: aditumq; p̄ auiā q̄rit
i. accessum: siue ingressum.

Adytus. vt supra.

Adiugo. Require in dictione Abiugo.

Adiungo. Ibidem.

Adiuto & adiutor deponēs (vt scribit Noni⁹)
veteres protulerunt. Pacuius in Chryside. adiu
ramini & defendite. Aphranus in milite: Hoc
obsecro igit: agite me adiutemini. Teren. in an
dria. Pamphilū ne adiutem: aut auscultē senie.

Adiutor. Require in dictione Adiuto.

Admetus. Require in dictione Admetes.

Admetes hui⁹ admetis vſadmetes: cū. t. exili scri
bitur. Fuit oceanī & Theryos filia: teste Hesio
do in theogonia. Admetus eadē scriptura pro
priū fuit nomen Thessaliæ regis: cuius memi
nit Oui. de arte dicēs: Cynthi⁹ Admeti vacas
pauisse phæas Ferē: & in pua delituisse casa.

Adminiculo. as. Requi. in dicti. Adminiculor.

Admirabilitas. Requi. in dictione Admiratio.

Admiratio & admirabilitas in vno significato
accipi possūt. Tullius officiorū libro. iij. Erga
hæc ai despiciētia admirabilitatē magnā facit.

Adonis facit in ḡō adonis vſadonidis. Proper
tius: Tefis qui niueū quondā percussit adonē
Hiero. in Ezechiele. viij. Et ecce ibi mulieres se
debant plangentes adonidem. Propriū fuit pa
storis nomen: de quo Vir. in buc. Et formosus
oues ad flumina pavit adonis. Est eodem noīe

fluuius phœnicū: teste Plinio lib. v. natu. histo.
Ador a nōnullis indeclinabile traditur: ego autē
declinabile inuenio: quod etiā Prisci. annotauit

Vnde Vgannius. Emicat in nubes nidonibus
ador adoris. Idem. Illā spē fates adoris stra

uisse manipulos. Vbi prima & secunda syllabā
in obliquis indifferētē ponit. Aufonius. Mox
q; ador atq; adoris de pollie pulificū far. dedi
natur nōnunq; & hoc adoreū. Plinius. Far qd
adoreum veteres vocauerunt. Inde & Adorea sa
crificia: dicente Virgi. Et adorea liba per herbā
Subiiciunt epulis. Vbi etiā do syllabā Vrgi.
ipse produxit. Annona hæc (vt scribit Festus)
ab antiquis etiā Ador vocabatur.

Adoreum. Require supra in dictione Ador.

Adorior deponēs est verbū: quod tamē Prisci.
tradit esse cōmune: inducēs Aureliū dicentē. ab
his gallos esse adortos. Veteres etiā actiua vo
ce adorio protulerūt: vt dicit Noni⁹. Vnde &
Næuiū refert dixisse. Hectore proficiscente tūc
iplos adorian. i. aggrediantur.

Adorio. Requi. supra in dictione Adorior.

Adramis & Adramin in recto declinari pōt: te
ste Priscia. propriū fuit herois nomen.

Adramin: vt supra in dicti. Adramis.

Adra. Require in dictione Adria.

Adria scemi. ge. fuit (teste Iustino lib. xx.) græca
vrbs Illirico proxima pelago: quæ (vt ait) adri
atico mari nomen induit. At vero Liuius li. v
ab vrbe cōdita Tuscorū illā fuisse Coloniam
dixit: quorū vtrumq; pro temporū varietate
fieri potuit. Ptolemus autē adriā etiā Picenoz
vrbe mediterraneā posuit. Ab Adria sit Adri
acus Adriaticus Adrianus Adriēsis. Nonnūq;
Adria pro ip̄o mari adriatico ponit: vt est ap̄
Quidiū deſtibus: Scribenē medijs Adria
vidit aquis. Franciscus Petrar. in ep̄a ad Zeno
biū Floren. Atq; Adriæ imperitans aliterq; Ve
netia mundus. Qui cū pro pelago accipit ma.
ge. est: dicēte Lucano li. v. Sonat Ionio vagus
Adria ponto. Acron autē sup̄ illud Horatij in
ij. car. adria diuisus obiecto remittas: dicit pos
se declinari hoc adria neu. ge. vnde ait. Adria
gens septentrionalis. Mare em̄ prospiciēs figu
rare adria neutro ge. protulit. Hæc ille. Verum
sup̄ illud. iij. car. dux iniqui turbidus Adriæ
Idē Acron maf. dixit esse gene. Adria nomē du
arū est vrbium: teste Ptole. in cosmographiæ
quarū vna est in Syria: alia in Petræa arabia.
Adron villa est & petræa arabia (teste eodem
Ptole.) & eiusdē nominis insula deserta iuxta
occidentale Iberniæ pelagus: vt idē Ptole. ondit.

Adriacus. vt supra in dicti. Adria.

Adriaticus. Ibidem.

Adriensis. Ibidem.

Adron. Ibidem.

Adros. Ibidem.

Adubanus & Adubanū declinari pōt. Fluuius
est: qui & Iſter & danubi⁹ siue danubiū vocat.
Festus. Adubanum danubiū.

Adubanum. Requi. supra in dicti. Adubanus.

Aduentus huius aduentus vel aduenti declinari
pōt. Ter. in Phor. vbi ei⁹ aduēti venit in mētē.